

KOGA SLEPIM?

Oni dan se me je spanec izogibal in tako sem odprtih oči zrl v strop. Od nekje se je pripodila ideja, kako bi bilo biti bogat. Pravzaprav še več, da je zdaj končno čas, da si nagrebem velike količine denarja, pustim vse skupaj in končno uživam. V glavi sem načrtoval dolga sanjska potovanja brez omejitev. Vse tiste daljne lepe dežele, ki jih moram videti do smrti. Pravzaprav samo to. Pa ena velika domača knjižnica in fonoteka, kamor bi se zatekel, ko ne bi vandral okoli. In tako sem se valjal v tej sanjariji kar nekaj časa, dokler nisem omagal in zaspal.

Zjutraj je z jutranjo svetlobo seveda prišla streznitev, ki rada razpodi nočne škrate. Koga za vraga slepim? Nikoli ne bom bogat. Nikoli se ne bom kot Skopušnik kopal v denarju. Del mene si to želi, ni kaj skrivati. Drugi ve, da je to iluzija. Samega sebe vlečem za nos. V resnici je življenje iz rok v usta že neka stalnica. Ne rečem, moti me, še več, na jetra mi gre ta tesnoba ob približevanju roka računa. Vendar zelo dvomim, da se bom tega kdaj znebil, nekam pozno je.

Oziram se okoli sebe. Moje tuzemsko bogastvo, ki ga ne morem nikomur zapustiti. Police knjig, plošč in filmov. Plezalni pas, striki in vponke. Potapljaška maska, plavuti in neoprenska obleka. Tale namizni kibernetik za pisanje. Nobenih zlatih palic nikjer. Nobenega sefa za delnice. In tudi nobenega mladička, v katerega bi se preselil moj izredno dragoceni genetski material za naslednje generacije. Izginil bom. Takšna je odločitev. In res ne vem, ali je tudi življenje brez bogastva odločitev. Zame, živečega na bogati in bolj srečni plati planeta, mogoče celo je.

Dolga pot domov pojejo Siddharta in razmišljam, da je bilo na voljo nekaj več poti, ki jih namerno nisem izbral. Poslovne priložnosti, visoki zneski za blebetanje puhlic in vse drugo. Ne znam. Ne zmorem. Nočem. Slišim, da sodobniki, spretni besedni mečevalci o medosebnih odnosih, za svojo pojavnost nekje lahkega srca računajo tudi petkratne zneske tega, kar si upam napisati v ponudbo.

Lažna skromnost? Mogoče. Občutek lastne manjvrednosti? Mogoče. Poslovna netalentiranost? Zelo možno. Vse skupaj pa je lahko le cenena poza večnega upornika, ki ne želi odrasti. Ta peterpanovska drža je tudi malo arogantna in sama sebi namen. Ne vem. Mogoče mi gre na bolje, ker sem pred tedni odložil debelo verigo za ključ, da ne bi koga preplašil. Je to odraščanje, ki končno prinaša tudi resno skrb za svoje tuzemsko bogastvo. Varnost za stare dni? Dvomim ponovno. V resnici kar veliko dvomim te dni, če sem iskren.

V ogledalu zagledam luknjo v majici, ki sem jo kupil pred dvema mesecema. Ja vem, sešile so jo otroške roke v Bangladešu, deželi, ker so ta teden z bencinom polili in zažgali 19 letno dekle, ker si je drznilo prijaviti ravnatelja svoje šole zaradi spolnega nadlegovanja. Sem sodelavec v tej svetovni maškaradi. Ta majica mi že razpada po enem pranju, material je zanič, otrok v daljni deželi, ki je ne bom nikoli videl, ker nimam denarja za pot, je plačan borno. Trgovec si mane roke, ker bo prodal novo majico kretenu. O glej, tudi kavbojke imajo luknjo, pa so z menoj šele pol leta. Ali niso bile kavbojke izum za rudarje? Res trpežne hlače za vsega hudega vajene garače, ki so po kolenih iz zemlje grebli zlato, da bi tudi sami obogateli in si namesto kavbojk kupili frak in cilinder za šopirjenje? Danes je izvorna ideja Levija Straussa samo še masovna industrija slabih izdelkov, ki nam razpadejo na riti zgolj od dnevnega drajsanja po avtobusih in stolih v kavarnah.

Slišim na radiu, da vidni pirsingi in tetovaže enostavno ne sodijo na delovno mesto. Pomirjen sem, ker nikamor ne sodim. Ni mojega delovnega mesta. Nisem primeren. Hvala guruji poslovnega bontona, da vem, kje mi je mesto. Sploh me kar stresa ob izrazu »delovno mesto«. V misli priključ delovne zabojnike, v katere se vsako jutro ob točni uri zglasijo Dilbert in njegovi sodelavci, kjer 8 ali več ur delajo nekaj nepomembnega za zelo pomembnega drugega, ki s tem bogati. Delavec na delovnem mestu pa postaja siromak. Zame ni delovnega mesta, tudi prav. Obstaja mesto pod soncem? Mogoče. Tam ne bom postal bogat, mogoče bom pa preživel. Preživeti to življenje je kar lepa naloga.

Grem ven na čik pred blok. Sonce se upira v našo novo fasado, toplo je in mirno. Sosed Tone je že nazaj z enega svojih jutranjih pohodov. Bil je na pošti, da je vplačal loto. Mogoče pa tokrat bo. Itak! Vsi bomo enkrat bogati. Od nekje se pripodi instant domislica za srečne ljudi – mogoče smo že bogati, samo tega ne vemo.